

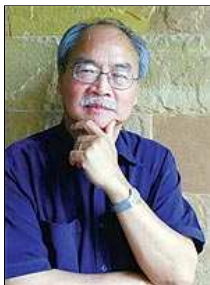
มติชนรายวัน : หนังสือพิมพ์คุณภาพ เพื่อคุณภาพของประเทศ

www.matichon.co.th

วันที่ 02 พฤศจิกายน พ.ศ. 2551 ปีที่ 31 ฉบับที่ 11194 มติชนรายวัน

เจ้าชาย ของหัวย เจ้าฟ้าไทยใหญ่รุ่นสุดท้าย กู้ชาติด้วยประชาธิปไตย

สฤณา ประยูรศุข-เรือง เขตวัน เตือประโคน-ภาพ

ขณะที่ซีกโลกตะวันตกกำลังวุ่นอยู่กับการค้นหาผู้นำคนใหม่สำหรับทำเนียบขาว โลกตะวันออกกลางคุกรุ่นด้วยไฟสงคราม และซีกโลกตะวันออกเองก็กำลังชว่นเซกับวิกฤตเศรษฐกิจ

ที่ประเทศไทย หากตัดภาพของความวุ่นวายที่ทำเนียบรัฐบาลออกไปจากสายตาแน่นอนว่าสถานการณ์ยัง "สบาย" ดี

กรุงเทพมหานคร เมืองหลวงของประเทศไทย จึงเป็นแหล่งที่เรามีโอกาสพบเห็นบุคคลสำคัญและมีบทบาทในโลกใบนี้ ทั้งอย่างเป็นทางการและไม่เป็นทางการ

"เจ้าชาย ของหัวย" ทายาทของ "เจ้าฟ้าสวยแต่็ก" แห่งแคว้นของหัวย รัฐบาลใหญ่ที่กระจัดกระจายอยู่ทั่วรัฐฉานให้มาร่วมกันต่อสู้กับพม่าในนาม "กองทัพรัฐฉาน" คือผู้หนึ่งที่มาเยือนกรุงเทพฯ ยามนั้น

หลังจากละครแห่งชีวิตผ่านไปเกือบ 60 ปี ปัจจุบันเจ้าชาย ของหัวย มีที่พำนักและเป็นพลเมืองของประเทศแคนาดา แต่มีตำแหน่งเป็นผู้อำนวยการสำนักงานยูโร-เบอร์มา ในประเทศเบลเยียม

สำนักงานดังกล่าวเจ้าชาย ของหัวย เป็นคนตั้งขึ้นมาเองเพื่อทำงานเผยแพร่ความรู้และข้อมูลเกี่ยวกับประเทศพม่า ชาติพันธุ์ในพม่าซึ่งรวมไปถึง "ไทยใหญ่" ชาติพันธุ์ของเขาเองด้วย โดยสำนักงานแห่งนี้ตั้งมาได้ 11 ปีแล้ว

เจ้าชาย ของหัวย มีพี่น้องทั้งหมด 5 คน เขาเป็นคนที่ 3 พี่ชายคนโตเสียชีวิตในเหตุการณ์ล้อมยิงที่บ้านในกรุงย่างกุ้ง ขณะทีคนอื่นฯ รอดชีวิตมาได้

ปัจจุบันแม้เขาเองจะบอกว่าไม่มีความคิดจะลุกขึ้นมา "กู้ชาติ" ไทยใหญ่ ให้กลับมาเป็นเหมือนเดิม แต่งานที่เขาทำอยู่ยังเกี่ยวข้องกับเมือง ผิดกันก็แค่ว่า เป็นงานการเมืองที่ต้องการเห็น "ประชาธิปไตย" ในพม่าเกิดขึ้นโดยเร็ว

เพราะเขาเองรู้ดีกว่าใครว่า "คนพม่าแท้จริงนั้นเขาอยากมีการเปลี่ยนแปลง..."

"ถ้าหากเขาไม่คิดที่จะเปลี่ยนแปลงประเทศก็มีแต่จะเตี้ยลง...เตี้ยลง..."

"ผม...คิดว่าเป็นส่วนหนึ่งที่สามารถช่วยได้"

- ตอนนี้ครอบครัวเจ้าชาย ของหัวย อยู่ที่ไหน?

ครอบครัวของผมเองและคุณแม่ (มหาเทวีเสือนคำ) อยู่ที่แคนาดา แต่พี่สาวมีครอบครัวแล้วไปอยู่ที่สหรัฐอเมริกา

ส่วนสำนักงานผมอยู่ที่กรุงบรัสเซลส์ ประเทศเบลเยียม เพราะเป็นศูนย์กลางของยุโรปเลยไปตั้งสำนักงานที่นั่น การตั้งสำนักงานแห่งนี้มาจากเหตุผลที่ว่าไม่มีใครรู้จักประเทศพม่าอย่างแท้จริง จึงอยากเป็นคนกลางที่ให้ความรู้ข้อมูลของประเทศพม่าแก่รัฐบาลในยุโรป ให้เขาได้รู้จักจะได้ช่วยให้พม่ามีประชาธิปไตยเร็วขึ้น

เวลานี้มีอยู่หลายรัฐบาลที่เข้ามาช่วยเหลืองานของเรา ซึ่งเราพยายามให้เขาร่วมตัวกัน หรืออย่างน้อยไม่ให้แตกกัน เราติดต่อกับทุกกลุ่มในพม่า ไม่ว่าจะเป็นกลุ่มทหาร พลเรือน หรือเอ็นจีโอ ทั้งพรรคการเมืองทุกพรรค

- ตั้งสำนักงานขึ้นมาไม่ใช่เพื่อจะกู้ชาติไทยใหญ่?

ไม่ใช่ (หัวเราะ) ไม่มีอะไรแบบนั้น จริงๆ คืออยากให้รัฐบาลต่างๆ ในยุโรปได้รู้และเข้าใจเรื่องของพม่าอย่างถูกต้อง เพราะบางทีต้องไปพูดให้ประเทศต่างๆ ฟัง เช่น อเมริกา เขาจะได้เข้าใจ ไม่ใช่เวลาไปคุยแล้วไปบอกว่าทหารพม่าไม่ตายนั่นอย่างนี้ แต่เราบอกว่าจะแก้ปัญหาในพม่าต้องทำอะไร แบบไหน และถึงแม้ผมจะเป็นไทยใหญ่ผมก็พูดแทนทุกคน ทุกกลุ่ม ในพม่า ถ้าพูดกลุ่มเดียวไม่ยุติธรรม

- ช่วยเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นก่อนที่ครอบครัวของเจ้าจะไปตั้งรกรากที่แคนาดา

ตอนนั้นผมจำปี ค.ศ. ไม่ได้ จำได้แต่ว่าเป็นครั้งแรกที่ทหารพม้ายึดอำนาจ ซึ่งก็ไม่มีอะไรเสียเลือดเนื้อ เพราะเป็นการยึดแบบไม่มีการต่อต้าน ต่อมาเขาก็มาล้อมบ้านผมที่ย่างกุ้ง แล้วก็ยิงถล่มบ้านผม ตอนนั้นผมอายุ

ประมาณ 14 ปีได้ เขายิงพี่ชายตายไปหนึ่งคน ในบ้านตอนนั้นมีอยู่ประมาณ 20 คน ทั้งครอบครัวผมและคนงานในบ้าน พี่ชายที่ตายชื่อ มีมี หรือหมี่ หลังจากยิงแล้วเขาจับคุณพ่อไปขังไว้ในคุก ชังได้ 18 เดือนคุณพ่อก็เสียชีวิตในคุก

ผมมารู้อะไรหลังจากที่คุณพ่อโดนพม่าหักหลัง คือที่แรกเจ้าฟ้าไทยใหญ่ทั้งหลายได้ตกลงเข้าร่วมกับพม่าเรียกร้องเอกราชจากอังกฤษ ที่เรียกว่า "สนธิสัญญาปางโหลง" นั่นแหละ เมื่อได้เอกราชแล้วก็สัญญาให้คุณพ่อ (เจ้าฟ้าสวดยต์) เป็นประธานาธิบดีคนแรกของพม่า และสัญญาฉบับนี้ยังให้สัญญาว่ารัฐชายแดนต่างๆ จะมีอำนาจปกครองตนเองอย่างเต็มที่ และมีสิทธิที่จะแยกตัวออกเป็นอิสระได้หลังจากทดลองอยู่ร่วมกันผ่านไป แล้ว 10 ปี แต่สุดท้ายพม่าไม่ทำตามสัญญา

- แล้วคุณแม่?

ตอนนั้นโชคดีมากบังเอิญคุณแม่ไม่อยู่ไปรักษาตัวที่ประเทศอังกฤษ พอได้ยินข่าวคุณแม่เลยอยู่ที่นั่นไม่กลับมากระทั่งคุณพ่อตาย คุณแม่จึงเดินทางกลับพม่า เวลานั้นครอบครัวแตกงานชานเซ็น พี่ชายอีกคนชื่อ ช่างหนีเข้าไปตั้งกองกำลังในป่าคอยต่อสู้กับทหารพม่า

หลังจากคุณพ่อตาย นายพลเวินพยายามมาเจรจาเพื่อสงบศึก ฝ่ายไทยใหญ่ตกลงส่งพี่ชายมาเจรจา พวกเราที่อยู่ข้างกองตอนนั้นก็คิดกันว่า ถ้าส่งพี่ชายมาแล้วหากพวกเขาอยู่ที่ข้างกองต่อไปอาจเป็นอันตรายได้ เพราะเขาอาจจะจับเป็นตัวประกันให้พี่ชายทำอย่างนั้นอย่างนี้ พวกผมซึ่งมีคุณแม่ พี่สาวที่ชื่อสีดา น้องสาวชื่อรัตน และผม รวม 4 คน เลยหนีเข้ามาเมืองไทย ตอนนั้นตรงกับรัฐบาลจอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ แต่หนีเข้ามาในไทยได้ไม่นาน จอมพลสฤษดิ์ก็เสียชีวิต

- หนีมาอย่างไร?

ทุลัทธิพลพอสมควร ทั้งเดินเท้า นั่งรถ นั่งเรือ ตอนลักลอบเข้ามาในเขตชายแดนไทย พวกทหารพม่าได้ข่าวก็ส่งไปติดชายแดนตลอดแนว เลยต้องใช้เส้นทางในป่าแล้วเดินข้ามแม่น้ำเมยเข้ามา คนที่ช่วยมีทั้งคนไทยและคนพม่า ตอนนั้นผมจำรายละเอียดไม่ได้เพราะยังเด็กมาก รู้สึกว่ามาถึงก็ไปอยู่บ้านเศรษฐีคนหนึ่งจำชื่อไม่ได้ แล้ว รัฐบาลพม่าก็พยายามสืบข่าวหาตัว กระทั่งวันหนึ่งเจ้าของบ้านมาบอกว่าสายพม่าเขารู้แล้วว่าเราอยู่ไหน เจ้าของบ้านคนไทยจึงพาหนีไปอยู่ที่จังหวัดตาก อยู่ไม่ถึงเดือน คุณไกรศรี นิยมานเหมินท์ คุณพ่อของคุณธรรินทร์ มารับไปอยู่เชียงใหม่ จึงได้เข้าเรียนหนังสือที่มฟอร์ต ส่วนน้องสาวไปเข้าเรียนที่โรงเรียนเรจินา พี่สาวเขาโตมากแล้วก็ไปทำงานสอนหนังสือที่โรงเรียนดารา

- แล้วทำไมเป็นนิสิตจุฬาฯได้

(หัวเราะ)...เป็นเรื่องตลกครับ ตอนเรียนผมเรียนสายวิทยาศาสตร์ แต่ไม่เก่งชีวะ บอกเพื่อนจะสอบเข้าคณะแพทยศาสตร์ เลือกว่าไว้เลย 5 แห่ง พอจะสอบเข้าจริง ๆ มาคิดดูต้องสอบชีวะถึง 5 ครั้ง เลยไม่เอาดีกว่า เปลี่ยนมาเรียนวิศวะแทน (หัวเราะ) คิดงาๆ เห็นว่าเป็นวิชาที่สามารถหาเงินได้เยอะไม่ได้คิดอะไรตอนนั้นอยากมีเงินอย่างเดียว (หัวเราะ)

- ตอนเรียนที่จุฬาฯไม่มีใครรู้ว่าเป็นเจ้าไทยใหญ่?

ผมเป็นคนมีหลายชื่อมาก ตอนเป็นเด็กมีอีกชื่อหนึ่ง ตอนเรียนมฟอร์ตก็ใช้ชื่อหนึ่ง แต่ใช้นามสกุล "ณ ของ ห้วย" เพราะเป็นชื่อรัฐในไทยใหญ่ ตอนที่เรียนมฟอร์ตไม่มีใครรู้ว่าเป็นไทยใหญ่นี่มา แต่พอสอบเข้าจุฬาฯต้องใช้ชื่อจริงเลยรู้กันหมด ก่อนหน้านั้นไม่มีใครรู้ ตอนเรียนจุฬาฯใช้ชื่อเจ้าเสือหาญฟ้า

- เรียนจบแล้วไปไหน?

ไม่จบครับ เพราะตอนอยู่ที่สองรัฐบาลแคนาดาเขารับไปอยู่เป็นผู้ลี้ภัยทางการเมือง ไปกันหมดทั้งบ้าน ผมก็เลยต้องไปเรียนวิศวะต่อที่แคนาดา มหาวิทยาลัยเมืองมอนทรีออล ชีวิตที่นั่นเป็นช่วงที่สบายดีเพราะเรียนแปดเดือนหยุดพักสี่เดือนเลยมีโอกาสดำรงงานหาเงินเรียนเอง พอถึงตอนนี้พี่สาวก็ย้ายไปทำงานที่สหรัฐ ส่วนคุณแม่และน้องสาวอยู่ที่โตรอนโต

- ระหว่างนั้นไม่คิดจะกลับไปช่วยกู้ชาติ?

มีบ้างตอนที่ย้ายไปอยู่แคนาดาใหม่ๆ ผมอยากเข้าไปเป็นทหารช่วยพี่ชาย แต่คุณแม่และพี่ชายบอกว่าไม่ได้ให้ไปเรียนหนังสือ เขาบอกว่าคนเราเรื่องการศึกษาสำคัญ ให้พี่ชายยุ่งการเมืองคนเดียวก็พอแล้ว ส่วนน้องให้ไปเรียนหนังสือเพื่อนาคัด ซึ่งผมว่าก็ถูกต้องทำให้ตอนนี้เราสามารถกลับมาช่วยเขาได้

- ตามประวัติคุณแม่เป็นวีรสตรีในการต่อสู้ไม่ปลุกฝั่งให้ลูกๆ หรือ?

คุณแม่เป็นนักต่อสู้มาตลอด เขาเป็นลูกสาวของเจ้าฟ้ารัฐแสนหวีซึ่งมาแต่งงานกับคุณพ่อ คือเจ้าฟ้ารัฐของห้วย แล้วคุณแม่ก็เคยเป็นผู้แทนราษฎร เป็นประธานกลุ่มในพม่า จะมีเล่าประวัติศาสตร์ให้ลูกๆ ฟังบ้างแต่ทำอะไรมากไม่ได้ เพราะช่วงนั้นพม่าไม่ยอมให้สอนภาษาของตัวเอง

- ทำไมไม่กลับมาอยู่เมืองไทยจะได้ใกล้ๆ พม่า

เคยมาอยู่แล้ว แต่อยู่ไม่ได้ (หัวเราะ) คือตอนเรียนจบปริญญาโทแล้วไปทำงานด้านการเงิน (หัวเราะ) คนละเรื่องเลยใช้ใหม่ พอทำไปได้พักใหญ่เกิดการเบียดเบียนตัวเลขเลยคิดจะกลับมาอยู่เอเชีย เลือกมาประเทศไทย มาสมัครงานที่ธนาคารกรุงเทพ ได้เงินเดือนแค่ 10% ของตอนที่ทำงานอยู่แคนาดา น้อยมาก ไม่ถึงหมื่น แต่ก็ยอม (หัวเราะ)

มาเข้าบ้านอยู่แถวสาทร ก็พอปรับตัวได้ ต่อมาธนาคารกรุงเทพจะส่งไปอยู่ฮ่องกง ไม่อยากไปเลยลาออกแล้วไปทำงานที่มูลนิธิศุภนิมิต สุดท้ายอยู่ไม่ไหวเลยย้ายไปฮ่องกง (หัวเราะ) รู้จะไปเสียตั้งแต่ที่แรกก็ดี ก็คือออกจากศุภนิมิตไปทำงานให้กับสมาคมพระคัมภีร์ ซึ่งเขามีสมาคมสาขาที่ฮ่องกงก็ให้ผมไปดูแลที่นั่น

- ตอนนี้ไม่ได้ติดต่อกับกลุ่มกู้ชาติไทยใหญ่อีกเลย

ไม่แล้ว เพราะพี่ชายไม่ได้ยกกองทัพไทยใหญ่แล้ว ปัญหากองทัพไทยใหญ่นั้นกลุ่มที่ทำงานกู้ชาติจริงๆ ไม่มีใครช่วย แล้วเขามีทางเลือกแค่ 2 ทาง คือ ทางหนึ่งไปอยู่กับพรรคคอมมิวนิสต์ที่พร้อมจะสนับสนุนเครื่องมือทุกอย่าง อีกทางหนึ่งไปอยู่กับขุนส่า ไปค้ายาเสพติด พี่ชายไม่เอาทั้งสองอย่างเลยเลิกออกจากกองทัพ

ช่วงปี ค.ศ.1988 เกิดปัญหาในพม่า ผมอยู่ที่ฮ่องกง ก็อยากกลับไปช่วยเขาอะ แต่ไปไม่ได้เพราะเขาไม่ให้เข้าประเทศถูกแบล็คลิสต์ ตอนนั้นก็ยังไม่เข้าไม่ได้ เมื่อมีการเลือกตั้งปี 1990 กลุ่มอง ซาน ซูจี ตั้งรัฐบาลไม่ได้ ส่วนหนึ่งเขาเลยมาตั้งกลุ่มอยู่ตามแนวชายแดน ผมเสนอว่าจะช่วยเขา-เขาเลยให้เป็นทีปรึกษาในเรื่องการเงิน การทูตและการต่างประเทศ เพราะหลายคนเวลาไปต่างประเทศเขาไม่รู้ว่าจะต้องไปติดต่ออย่างไรและต้องทำอะไรบ้าง

- บทบาทปัจจุบัน?

ตอนนี้ทางการเมืองเป็นที่ปรึกษาของสภาชาติพันธุ์แห่งชาติแห่งสหภาพพม่า (ฮเอ็นซี) สภภาพของประเทศพม่าเวลานี้ไม่ใช่แค่เฉพาะตามชายแดนเท่านั้น ในเมืองก็เหมือนกัน คนไม่มีการศึกษา ตามชนบทมีโรงเรียนอยู่ก็จริง แต่ไม่มีครู ไม่มีหนังสือ

- เป้าหมายจริงๆ ของการทำงานเบื้องหลังแบบนี้

ไม่ใช่ว่าผมอยากเป็นรัฐบาลหรืออะไร ไม่อยากเป็น แต่ว่าปัญหาในพมามันใหญ่มาก มันเยอะด้วย เป็นปัญหาทุกด้านไม่ว่าด้านอนามัย การศึกษา เศรษฐกิจ ทุกด้าน ถ้าเขาไม่เปลี่ยนแปลง ประเทศก็มึนแต่จะเตี้ยลงไปเรื่อยๆ

- คิดว่าผมมองเห็นช่องทางที่จะช่วยให้พม่าดีขึ้นหรือยัง?

คิดว่าน่าจะ...นะ ผมว่าปี 2010 อีกสองปีข้างหน้าจะต้องมีการเลือกตั้งใหม่ ต้องพยายามให้มันเป็นการเปลี่ยนแปลงจริงๆ ต้องมีรัฐบาลพลเรือนกับทหาร ต้องให้ประชาชนเข้าใจว่าเขาไปลงคะแนนนั้นเขามีสิทธิอย่างไร ซึ่งมันก็ยาก..(หัวเราะ)

อีกอย่าง ดาน ฉ่วย ตอนนี้ก็อายุ 70 กว่าแล้ว หากยังเป็นคนนี้ก็ยาก...แต่ถ้าเป็นคนใหม่อาจจะพอมีทางเจรจา ถ้าเป็นคนนี้ไม่มีทาง...

- ความหวังกับเอกราชของไทยใหญ่

ดูตามความจริงแล้วยาก ขนาดประเทศลาวยังยากเลย คนน้อย อยู่ท่ามกลางประเทศอื่น ไม่มีทางออกทะเล ไทยใหญ่ก็คงอย่างนั้น แต่ถ้ารวมตัวกับมอญ กะเหรี่ยง อาจมีทาง แต่ว่าไม่ใช่การแก้ปัญหา ต้องมีการเจรจากับรัฐบาลพม่า นีรบกันมา 50 ปีก็ยังไม่ได้แก้ปัญหาเลย

เวลานี้ที่รัฐต่างๆ ต้องการ คือการทำตามสนธิสัญญาปางโหลง ให้แต่ละรัฐมีการปกครองตัวเอง มีรัฐบาลกลาง ไม่ใช่แบบที่เป็นอยู่ คนพม่าจริงๆ แล้วเขาเองก็อยากให้มีการเปลี่ยนแปลง

แต่เขาก็ทำอะไรไม่ได้

หน้า 17